

Chúng Ta Chẳng Qua Vừa Lúc Gặp Nhau

Contents

Chúng Ta Chẳng Qua Vừa Lúc Gặp Nhau	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	18
6. Chương 6	19

Chúng Ta Chẳng Qua Vừa Lúc Gặp Nhau

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, ngắn, 1×1, nhẹ nhàng ấm áp, heEdit: An nguyệt nhĩChuyện xoay quanh tình yêu nhẹ nhàng và ấm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-chang-qua-vua-luc-gap-nhau>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi chỉ là vừa lúc tại thời gian này gặp được em, cho nên tình cảm của chúng ta hóa ra không chân thực, cũng trở nên không thuần túy. Có khi tôi không thể không nghĩ, trong loại tình cảm này đến cùng lẫn lộn những thứ gì, nhưng thủy chung lại không thể không thừa nhận, đối với em, tôi vẫn là thích, bất luận ít nhiều.

—— Dư Hoa

Dư Hoa vừa tìm đến vị trí liền ngồi xuống nhắm mắt lại. Anh đặc biệt chọn chỗ gần sát đường đi, đây là thói quen khi ngồi máy bay của anh, như vậy, đi toilet tiện hơn nhiều, không cần phiền tới người ngồi cạnh hết lần này đến lần khác đứng dậy nhường đường.

Dư Hoa luôn là người như vậy, không thích phiền toái người khác, cũng không nguyên ỷ lại một ai, vô luận là chuyện gì, anh luôn quen một mình ôm lấy. Người độc lập như vậy, có lẽ khi mới nhận thức sẽ được người ta hâm mộ tán dương khoáng đạt, nhưng ở chung lâu thì sao?

Ở chung lâu liền sẽ có kết cục như anh ngày hôm nay, bị người yêu quen bao năm nói chia ly, chia tay, cũng đem vãn vương đời này của hai người triệt để cắt đứt.

Ở trong giới GAY này có một người thực tâm ở chung rất không dễ, hướng chỉ người này cùng mình cùng chung hứng thú, cùng đồng sở thích, ngay cả làm tình cũng không chán, Dư Hoa đã từng rất nhiều lần ôm Trương Hiểu cảm thán chính mình may mắn, cũng không chỉ một lần âm thầm quyết định muốn cùng

Trương Hiếu qua một đời. Cha mẹ Dư Hoa mất sớm, anh đã từng cô độc một đoạn thời gian rất dài, sau đó, có Trương Hiếu ở bên, một qua chính là suốt bốn năm.

Nhưng Trương Hiếu rất cuộc chán. Cậu gọi công ty chuyển nhà tới, đem quần áo chất đống của mình nhét vào thùng ném lên xe tải, cuối cùng, vác cây guitar ra khỏi cửa nhà Dư Hoa, quay đầu, dùng đôi mắt màu hổ phách kia nhìn Dư Hoa thật sâu, cậu nói, Dư Hoa, anh chưa bao giờ ỷ lại em, khiến em có cảm giác anh chưa bao giờ cần em.

Cậu còn nói, Dư Hoa, em cũng là đàn ông, cũng muốn người yêu nương tựa vào mình.

Trương Hiếu đi rồi, nhà của Dư Hoa trống không, tiền vay để mua căn hộ này vừa hoàn trả không lâu, nhà rất lớn, hơn 100m². Mà hiện tại, Trương Hiếu ly khai, chỉ còn lại Dư Hoa, một mình đứng trong căn nhà còn mới nguyên, dùng vôi sen quen thuộc nơi phòng tắm, ngủ trên chiếc giường đôi quen thuộc, nhìn phong cảnh quen thuộc ngoài cửa sổ.

Dư Hoa quyết định nhân dịp nghỉ lễ lao động, một mình đến Vân Nam du lịch, tiếp đó, đặt chỗ du lịch rồi lên chiếc máy bay này.

“Xin lỗi, phiền anh nhường một chút.”

Dư Hoa mở mắt nâng đầu lên, đứng ở bên cạnh là một chàng trai trẻ tuổi, nhỏ hơn mình, da ngăm đen, lại cao lớn rạng rỡ, cậu đội mũ lệch, chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay, trên cổ đeo vòng.

Dư Hoa ngẩn người, người kia cười rộ lên, lộ ra bốn cái răng, sáng loáng, cậu nói: “Tôi là dây B ghế 21.” Ngụ ý, tôi là người bên cạnh anh đây, mau mau đứng lên cho tôi vào.

Máy bay là Boeing 737 loại nhỏ, Dư Hoa cao gần 1m8, chỉ có thể đứng dậy bước ra, cậu trai ném chiếc ba-lô tùy thân lên tủ hành lý trên đầu, nói tiếng cảm ơn, linh hoạt chạy vào trong, ngồi vào bên cạnh Dư Hoa.

Dư Hoa lúc này mới nhìn rõ vòng cổ trên cổ cậu ta, đó là một chiếc vòng từ sợi vải thô treo một cây cung cùng mũi tên, bằng kim loại, thực có chất cảm. Anh nghĩ thấy trên đó một vị thanh lương, không phải nước hoa, cũng không phải mùi bột giặt, như một loại hoa, cũng giống như mùi lá, nói không rõ lại thực tự nhiên.

Dư Hoa tự giễu cười cười, tâm tưởng, may cho dù thất tình cũng không cần cơ khát đến độ vừa thấy đàn ông liền động dục. Anh ngồi xuống, lại nhắm mắt lại.

Chuyến bay rất dài, mất 2h10', giữa đường ngoi xuống bị tiếp viên hành không làm gián đoạn mấy lần, Dư Hoa đều ngủ rất ngon. Anh thật lâu không ngủ một giấc đàng hoàng, mỗi đêm nằm trên chiếc giường kia, luôn tưởng niệm vị đạo của Trương Hiếu cùng thân thể luôn thấp nhiệt kia. Anh chưa bao giờ biết nguyên lai mình lại già mồm như vậy, mãi cho đến khi người đó rời đi mới biết, kiên cường đến mấy cũng là bởi vì bên người có người cần thiết chống đỡ.

Thời điểm sắp xuống máy bay, hướng dẫn viên của đoàn du khách để mọi người đeo thẻ đoàn viên vào, tránh trường hợp người đông phân tán. Dư Hoa mở mắt, biếng nhác lục túi đồ tùy thân. Tấm thẻ kia rất ngốc, đem ảnh của mỗi nờ đều dán lên chính giữa, bên dưới ghi kèm tên của du khách cùng SĐT để liên lạc. Trên thẻ còn cột một sợi dây dài, tiện cho người ta đeo trên cổ, Dư Hoa không kiên nhẫn vấy vấy thẻ của mình, hừ lạnh một tiếng, ném ra mấy chữ, “Vòng cổ chó.”

Người bên cạnh nghe thấy, không thèm che mặt cười lên.

Dư Hoa bất mãn liếc mắt, cậu trai đối với ánh mắt anh nhún nhún vai, liền nụ cười cũng không giấu, đáng vẻ đơn thuần vô tội.

Xuống máy bay, người quả nhiên rất nhiều, quanh Dư Hoa tràn đầy người nói chuyện riu ra riu rít, HDV của đoàn vấy lá cờ nhỏ, nhìn đông nhìn tây. Một cô gái trẻ xách theo chiếc vali to dùng bất mãn hỏi HDV, vì cái gì vẫn chưa thể đi, mọi người cũng đều bắt đầu oán trách. Dư Hoa có chút buồn cười nhìn dáng vẻ vô tội của HDV, cậu trai trẻ bắt đầu đi giải thích, HDV bên này phất tới vẫn chưa đến, gọi điện cũng không ai nghe. Cậu chỉ phụ trách đưa người tới tay người HDV kia trong hành trình tới Vân Nam này.

Dư Hoa có chút hối hận, bởi vì du lịch lữ đoàn xác thực phiền toái lại không tự tại, nhưng ai bảo mình chọn trúng tuần lễ vàng đi du lịch, trước khi đi Đại Bản năm lần bảy lượt lải nhải, tuần lễ vàng đi Vân Nam khách sạn đều kín chỗ, nếu không theo đoàn thì không có chỗ nghỉ không có xe.

“Thằng nhóc cậu làm gì giờ mới đến?!” HDV du lịch hai tay chống nạnh hướng phía xa hô to, Dư Hoa nhìn qua, là cậu trai vừa rồi, đeo túi du lịch, luồn lách trong đám người chạy tới, về mặt thanh xuân tràn trề.

“Em và mấy anh ngồi chung chuyến bay, xuống máy bay liền vội chạy tới sở nhận tư liệu.” Cậu trai chạy tới cũng chẳng nghỉ lấy hơi liền giải thích, sau đó vẫy tư liệu trong tay., cho mọi người một ‘nụ cười PS’: “Chào mọi người, để mọi người đợi lâu, lần này du lịch Vân Nam là do tôi phụ trách, tôi tên Tôn Chấn Vũ, chấn trong phần chấn, vũ trong vũ trụ.” Nói xong, lại cho mọi người một nụ cười rạng rỡ.

Dư Hoa đứng sau, tâm nói thầm, trận vũ, ta đây còn là trận bão đây này. (Chấn Vũ = Trận Vũ, em fuc anh, thất tình lâu nên bắt mãi hử anh? ￣_￣)

Tôn Chấn Vũ tựa hồ là một HDV giỏi, thanh âm vang dội nói chuyện khôi hài, còn chưa tới lữ quán, cậu đã kể bảy tám câu chuyện cười kèm theo vài cái truyền thuyết Vân Nam chọc một xe khách cười nghiêng ngả, mấy cô gái trong đoàn hỏi số điện thoại, cậu liền nháy mắt nói “Ai đến cũng không cự tuyệt” liền đem số điện thoại công ra, trong đôi mắt kia có ít ánh sáng nhảy múa, kéo theo đuôi mây cao cao của cậu, cùng má lúm nhỏ nhỏ bên phải khoe miệng, khiến người trong đoàn ai cũng vui vẻ.

Khách sạn cách công viên Thúy hồ không xa, Dư Hoa cầm lấy thẻ chìa khóa liền trực tiếp lên lầu, vào phòng, anh có hơi mệt, ném túi liền ngã lên giường. Anh quay đầu nhìn giường bên cạnh, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Không biết khi nào, Dư Hoa trong mơ hồ nghe thấy âm thanh khóa cửa chuyển động, anh bất động, khoác áo nằm thẳng để hai chân mang giày buông thõng bên giường, có người đi tới, dừng bước.

“Anh chính là Dư Hoa?”

Anh mở mắt, nhìn thấy Tôn Chấn Vũ khoác túi đứng bên giường, ngay sau đó, trên mặt cậu trai vụt qua kinh ngạc, một nụ cười lại toét ra, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, một gương mặt đặc tính trẻ con.

Dư Hoa không hé răng, dựa vào gối gật đầu. Trong lòng anh có một chút kinh ngạc, sau nghĩ lại liền hiểu rõ, anh là nam tính duy nhất độc thân trong đoàn, đương nhiên là ở cùng HDV.

Tôn Chấn Vũ để túi trên ghế, cầm bình nước nóng trên bàn cắm điện đun, tiếp đó mới ngồi xuống giường mình. Cậu nhện không được đánh giá Dư Hoa, nhìn xem gương mặt điển hình phương bắc cực đàn ông của anh, ngũ quan kiên định, luân khuếch phân minh.

Trên người Dư Hoa có loại vị đạo nói không rõ nên lời, cậu cảm thấy anh luôn có một chút tịch mịch đến lạnh lẽo, lại nói không rõ rốt cuộc nó tiết lộ ra từ đuôi mây anh hay từ chính khí chất của anh. Tôn Chấn Vũ xác định, người này, trong lòng rất cô đơn.

Tôn Chấn Vũ đã đi qua rất nhiều nơi, gặp qua rất nhiều người, cũng nhìn thấy rất niềm hạnh phúc rất nhiều nỗi vui mừng. Cậu vẫn luôn cho rằng mỗi người đều có ràng buộc, vô luận là thân nhân, bạn bè, hay là tình nhân, cho nên trên người mỗi người đều sẽ luôn tuôn ra hạnh phúc vui vẻ.

Nhưng... Dư Hoa, không có!

Mà Tôn Chấn Vũ luôn khoái lạc, không hiểu.

Tôi và Dư Hoa giống nhau, anh thích cho, tôi cũng đồng dạng thích cho. Chỉ là sự cho đi của Dư Hoa luôn là trầm tĩnh an tĩnh, mà tôi, càng thiên hướng quá mức huyền ảo. Chính là, tôi muốn đem nỗi nhiệt của mình phân cho Dư Hoa, như vậy, anh sẽ không tịch mịch.

—— Tôn Chấn Vũ.

Dư Hoa mở mắt, đối diện với ánh mắt Tôn Chấn Vũ. Anh biết tên đôi điện này vẫn luôn nhìn mình, loại ánh mắt ấy, khiến anh vô pháp ức chế nhớ đến Trương Hiểu, có một ít phỏng đoán, một chút đơn thuần, thậm chí có một chút khẩn thiết.

Nguyên lai tưởng niệm và hồi ức đều đơn giản mà cường ngạnh như vậy, lúc nó trực diện mà đến khiến người ta ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có.

Tôn Chấn Vũ có một ít lúng túng, cậu chỉ chỉ bình nước vừa mới ngắt điện, hỏi Dư Hoa uống nước hay không, thanh âm vừa thốt ra, không tự nhiên đến ngay cả bản thân cũng tưởng đập mình một phát, Dư Hoa nói cảm ơn, tiếp đến là “Không cần.” lạnh lùng mà xa cách. Cậu phát hiện thanh âm Dư Hoa rất êm tai, khiến cậu nghĩ đến một nam phát thanh viên chuyên mục đêm khuya, có ít trầm thấp, an ổn, khiến người an tâm.

“Hôm nay tự do hoạt động, anh muốn đi đâu? Tôi mang anh đi?” Tô Chấn Vũ khách khí hỏi, khách khí đến nỗi khiến chính mình cũng bị đè nén, nghĩ cậu tôn Chấn Vũ vạn nhân chú mục, như thế nào hiện tại lại phải trang mô tác dạng kiếm câu tìm từ nói chuyện.

Vẫn là câu cảm ơn không cần, Dư Hoa đứng dậy, từ trong túi lấy cái bình, rót nước, uống mấy ngụm, tiếp đó mới nói, “Không làm phiền cậu, tôi chính mình đi dạo được.”

Tan vỡ, trong não Tôn Chấn Vũ nảy ra hai chữ này, giây tiếp theo liền thốt ra, gắng lắm mới bị cậu ngậm trong miệng cố nuốt xuống, “Không sao không sao, tôi mang anh đi. Tôi không có việc, lại quen thuộc nơi này, hướng chi, HDV du lịch không dẫn đường chẳng lẽ lại ngồi mốc trong nhà xem TV? Đợi anh nghỉ ngơi đủ rồi chúng ta liền xuất phát.”

Dư Hoa nắm bình dừng bên miệng, lạnh chốc lát mới nói câu: “Vậy làm phiền cậu rồi.” Thanh âm không ấm không lạnh, nghe không ra cao hứng hay mất hứng.

Tôn Chấn Vũ gãi đầu ngượng ngùng ngây ngô cười, tâm lý lại sớm mắng trời rửa đất đem Dư Hoa lãnh đạm khách khí mắng mười tám lần.

Côn Minh không lớn, chỉ ít Dư Hoa cho là như vậy, phố xá không rộng giống Bắc Kinh Tây An, gạch lát đường cũng có một ít cũ kỹ, thậm chí gồ ghề. Bọn họ đến công viên Thúi hồ, nhìn mấy

người già tùm tùm thành nhóm ca hát dưới một vòng bụi liễu xanh, ngắm vịt hoang cùng uyên ương ngẫu nhiên lướt qua mặt nước. Tôn Chấn Vũ nói, vào mùa đông, trên mặt Thúi hồ sẽ đầy hải âu trắng từ Siberia đến, cùng hải âu mỏ đỏ.

Dư Hoa thích chụp ảnh, lại chưa bao giờ lấy mình làm phong cảnh chụp

vào trong, anh chụp đàn vịt dưới hàng liễu, chụp bia đá Xuân Hiếu bên Thúi hồ, thậm chí là các bà cụ đang nhảy múa, nhân thần anh chuyên chú, nghiêm túc nhìn ống kính bấm nút. Tôn Chấn Vũ ở một bên nhìn thấy mà thè lưỡi làm mặt quỷ.

“Dư Hoa, đi ăn cơm trưa đi, đói bụng.” Vạn nhân mê Tôn Chấn Vũ bày ra bộ dáng đáng thương, dẫu miệng cau mày ủ ê mặt, kéo vạt sơ mi của Dư Hoa không buông.

Dư Hoa thu máy ảnh nhìn sang, liền thấy một thằng nhóc như quỷ chết đói, anh nhìn đồng hồ, mới 11h30, “Cậu sáng không ăn đã lên máy bay?” Quả nhiên thấy Tôn tiểu quỷ liều mạng gật đầu làm dạng ủy khuất.

Dư Hoa tâm lý cười lên, đây e rằng mới là Tôn Chấn Vũ chân chính, yêu ghét hờn giận, có thể một ánh mắt là nhìn thấu, chẳng chút che giấu. Bộ dáng thành thực trong lũ quán, tám phần mười là giả vờ.

Địa điểm là Tôn Chấn Vũ chọn, một quán ăn ngay tại bên cạnh cửa nam công viên, lầu hai. Cửa sổ kề bên mặt Thúi hồ xanh ngọc, khi gió nhẹ phất qua, cành liễu liền cong mình bay vào trong cửa sổ, sượt qua bàn ăn, lại nhu nhuyến thu mình trở lại, rũ xuống như thiếu nữ thẹn thùng. Món gọi không nhiều, đều là món Vân Nam, món ăn chế biến kiểu gia đình, mùi vị lại rất tốt.

Tôn Chấn Vũ quả thực nói nhiều, một bữa cơm liền đem tổ tông gốc gác của mình moi ra bằng hết, chỉ kém chưa phun ra mật khẩu ngân hàng mà thôi. Cậu thấy Dư Hoa móc ví trả tiền liền cười nói chiều tối tôi mang anh đi một chỗ rất hay, không xa, cũng không phiền hà. Biểu tình kia, có một ít đắc ý, có một ít mong đợi, cũng có một ít hoài niệm.

Là một công viên ở ngoại thành phía đông, cách khách sạn không xa, ngồi xe bus 30 phút liền tới. Công viên bởi vì ở xa mà yên tĩnh, đại đa số đều là người địa phương tới chơi. Từng mảng cỏ lớn, cổ thụ đã được 2, 3 trăm năm, bia đá, và đá đá đầm hoa chưa nở.

Tôn Chấn Vũ chọn một chỗ trên mặt cỏ nằm xuống, cậu nhìn bầu trời màu lam trên cao, trong sáng, thanh triệt, không nhiễm bụi trần. Cậu thích bầu trời Vân Nam, sắc xanh vừa đúng, không hơi mờ như phương bắc, cũng không thần thánh như Tây Tạng. Cậu đưa tay lên, ánh dương quang ngũ sắc xuyên qua đầu ngón tay bắn tới trên mặt, mu bàn tay liền tạo thành một âm ảnh, bên trên hiển rõ từng khớp xương.

Tôn Chấn Vũ rất thích bàn tay mình, không dài mảnh, không ngắn mịn. Bên trên xương cốt phân minh, có lớp chai dày, cậu đối diện thiên không nắm chặt, tay trái bao lấy tay phải, khẽ bóp nhẹ, liền nghe thấy tiếng khớp xương vang, dứt khoát lưu loát mà hữu lực.

Tiếp đó là Dư Hoa buông máy ảnh xoay người lại, đầy mảy may kiên cường. Anh đi tới, cúi đầu nhìn mình.

“Làm sao? Mệt?” Dư Hoa đi tới, thấy Tôn Chấn Vũ nằm trên mặt cỏ. Anh nghe thấy tiếng khớp xương kêu, quá thanh thúy, khiến chính mình có chút ít không thoải mái.

Cậu trai lắc đầu, linh hoạt đứng dậy hất bao lên vai, vỗ vỗ vai anh liền đi trước, “Đi thôi, mang anh đi đến kia. Ở chỗ này phơi nắng chút nữa tôi liền thực thành than đá.”

Khóe miệng Dư Hoa vụt qua nét cười, nói thầm nhóc ranh cậu chính là, liền theo cậu đi lên núi.

Dư Hoa tâm lý bắt đầu gọi Tôn Chấn Vũ là nhóc ranh là từ sau khi ăn trưa. Tôn Chấn Vũ nhỏ hơn anh 5 tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học liền bắt đầu toàn quốc làm HDV du lịch, nhìn qua các di tích tráng lệ sơn hà, gặp qua vô số nam nữ già trẻ, mà Dư Hoa đâu?

Dư Hoa, làm trong một công ty tại một thành phố gần 8 năm, thăng chức bốn lần, tăng lương bốn lần. Trong đó, có gặp Trương Hiểu rồi lại chia tay Trương Hiểu.

Tiếp đó, chính là đoạn sinh hoạt bình tĩnh mà trống rỗng, không một gợn sóng.

Mãi cho đến trước lúc này, tôi từng nghĩ sẽ cùng Dư Hoa có giao tập trong hướng dẫn viên cùng du khách, nhưng khi cùng anh leo lên tòa tháp này, cùng tôi nhìn toàn cảnh thành phố giữa núi non, tôi mới ý thức được, có vài thứ, đã không tự chủ được bắt đầu di chuyển lệch vị. Khi đó, Dư Hoa chỉ nói một câu, “Tôi thích nơi này.”

—— Tôn Chấn Vũ

Ngôi tháp kia tại chỗ cao nhất trong công viên.

Dư Hoa theo Tôn Chấn Vũ từng bước một lên thanh lâu, nghe từng bậc thang cũ kỹ dưới chân vang lên từng đợt kéo kẹt, giống như một loại luân hồi đang lặng lẽ trôi qua dưới chân. Dư Hoa thích loại cổ lão tự nhiên này, anh thậm chí cảm thấy chính mình có thể ngửi thấy một ít mùi gỗ mục tràn ngập trong không khí.

Tôn Chấn Vũ không dừng lại, mỗi một bước tựa như một loại nghi thức, chuyên chú cẩn trọng, từng bước một lên lầu, cậu xuyên qua một mái cổng vòm, nghênh đón tới làn gió mát lạnh, nhắm mắt lại, mở ra đôi tay, ngẩng đầu.

Cậu nghe thấy, gió vẫn như trước đây gào thét bên tai, mãnh liệt như xưa mà lôi kéo da thịt cậu, trượt qua từng lỗ chân lông, len sâu vào trong quần áo, tước đoạt ấm áp của cậu.

Cậu giạng chân để chính mình đứng thêm vững, sừng sững bất động, bất kể gió mạnh đến đâu.

Tiếp đó cậu nghe thấy tiếng Dư Hoa, ở trong gió nên nghe không quá rõ ràng, thậm chí, có một chút không chân thực – “Tôi thích nơi này.”

Tóc Dư Hoa bị thổi rối, theo gió phát phơ. Áo sơ mi của anh bị thổi căng, góc áo phần phật tung bay. Một tay anh đỡ lấy sư tử đá lạnh lẽo nơi lan can bằng đá, nhìn về phương xa, trong mắt lại tràn ra hào quang khó nói, phức tạp, thậm chí – quý dị. Tôn Chấn Vũ nghênh đón tầm mắt của anh nhìn qua, phía xa nhất chính là thành Côn Minh, miên diên mà chạy thẳng tới chân núi, không có quá nhiều nhà cao tầng san sát, một mảnh an tường, nhu nhuyến, quyến luyến, ngủ yên trong vòng tay ôm ấp của non nước, không đua tranh với đời.

Chỉ có tại chỗ này mới có thể cảm thụ được, thành phố này vì chính mình mà sống, không ồn ào không náo động, không chật chội, chỉ là an tĩnh cuộn tròn.

Tôn Chấn Vũ đón gió mà nói: “Mỗi năm tôi đều phải tới nơi này một lần nhìn thành phố này.”

Ánh mắt cậu kéo dài, không tập trung, tản mạn trông vọng nơi xa xăm nào đó. Cậu hô ta, “Năm nay có người cùng ta đến đây, đa tạ a người anh em.”

Cậu không quay đầu, cũng không nhìn thấy nét cười che giấu không được bên khóe miệng Dư Hoa, bởi trong lòng cậu, có nụ cười càng lớn, càng triệt để nở rộ.

Mỗi người sống trên thế giới này đều có nỗi đau không người biết đến của riêng mình. Tôi có, Tôn Chấn Vũ cũng không thể tránh khỏi có. Tôi lựa chọn đem nó chôn sâu nơi đáy lòng, không chạm vào cũng không lật lên, nhưng Tôn Chấn Vũ lại đem nó biểu lộ ra, ở trước mặt tôi. Tôi không biết vì cái gì, chính là tâm lý tôi không kháng cự sự thẳng thắn của em.

—— Dư Hoa

Xuống núi, Tôn Chấn Vũ khôi phục lại náo nhiệt bình thường, những câu nói cảm động già dặn kia phảng phất như không phải từ miệng cậu nói ra, cậu không để ý Dư Hoa trầm mặc an tĩnh, chỉ đồng trở tay đem những gì cậu biết trong công viên đều nói hết ra.

Dư Hoa cảm thán, thật là HDV ưu tú, có thể uốn ba tấc lưỡi mà không vấp, khoác lác không ngừng khoe khoang không nghỉ.

Khi trở lại khách sạn, Dư Hoa như cũ lăn ra giường, nhìn Tôn Chấn Vũ không nghỉ ngơi mà chui thẳng vào phòng tắm. Thể lực Tôn Chấn Vũ rất tốt, có thể nhìn ra từ da thịt ngăm đen cùng cơ bắp săn chắc của cậu. Đôi khi cậu huyết sáo từ phòng tắm đi ra, Dư Hoa đã sắp ngủ.

“Dư Hoa, tỉnh tỉnh, tắm rửa ăn cơm hăng ngủ.” Nhóc ranh tỉnh lực thịnh vượng đầy ‘nấm xương già’ Dư Hoa nằm chết cứng trên giường, thấy người ta hé mi vút ra một câu lát nữa hãy tỉnh liền nằm trở lại.

“Lão gia ngài có phải hay không ngồi trong phòng làm việc nhiều khuyết thiếu vận động, liền với lượng vận động hôm nay đã đỡ vậy ngày mai sao chịu nổi? Tôi rót cho anh chút nước uống cho tỉnh người.”

Dư Hoa ngồi dậy, nói câu để tự tôi, uống nước xong dựa lưng vào giường bật TV, nhằm chán đổi kênh. “Ngày mai như thế nào?”

“Sáng sớm mai lên máy bay đi Lệ Giang. Tôi bảo chứng với lão gia ngài ngoài 30 phút trên máy bay liền không còn thời gian nào để nghỉ ngơi.” Tôn Chấn Vũ ngồi xếp bằng trên giường nhìn Dư Hoa nhằm chán đổi kênh. “Ai, tôi nói anh đừng chuyển. Chẳng có kênh nào xem được, tin tôi, kinh nghiệm.”

Dư Hoa cười, ném điều khiển liền vừa vịn đập vào chân nhóc ranh, cậu nhỏ ngồi khoanh chân co lại cái chân vừa bị đập, bất mãn quay sang trừng mắt: “Ban ngày anh dám mưu sát.” Dẫn tới Dư Hoa một bên khóe miệng nhếch lên thành nụ cười dọa người.

Dư Hoa tắm rửa, lúc đi ra lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên phi cơ.

Anh có chút hiếu kỳ, hỏi một tiếng: “Cái gì?” Làm Tôn Chấn Vũ đang sửa soạn túi giặt nẩy mình.

“Cái gì là cái gì?” Cậu nhóc đầu cũng không ngẩng học chuột nhỏ lục đông tây.

“Mùi hương đó, trên máy bay tôi cũng ngửi được. Là cái gì?” Dư Hoa đi tới cúi người, vừa đúng lúc Tôn Chấn Vũ ngẩng đầu, người kia vừa ngẩng liền sợ hết hồn, tiềm thức kêu một tiếng, giặt ra sau hai bước.

“Anh anh anh, đại gia anh mặc quần áo hàng hoàng hăng ra được hay không? Ban ngày NUDE cũng có thể dọa chết người!” Tôn Chấn Vũ ngồi trên sàn nhà gờ tay trái chân trái phòng ngừa Dư Hoa tiến thêm một bước

Dư Hoa làm tư thế xin lỗi, “Không đem quần áo thay cùng vào phòng tắm.”

“Vậy anh để tôi luôn vào không phải được.” Thân thể Tôn Chấn Vũ ngã ra trước bò về chỗ cũ, mắt không rời nhìn thân trên Dư Hoa. Sáo sáo, dáng người thực hoàng kim, nhìn qua liền biết luyện ra từ phòng tập thể thao. Nhìn cơ ngực kia, cái lưng kia, cơ tay kia, tiếp đó chính là mặt Dư Hoa — còn cái câu làm người ta không ưa nổi kia, “Đồ kị? Nhóc con!”

“Có mà là anh ấy! Tôi đồ kị cái rắm! Nhìn anh xem, da trắng phau như đàn bà, tôi sao có thể đồ kị?” Tôn Chấn Vũ kích động tuôn như súng bắn liên thanh.

“Cậu, cậu nói chuyện đúng là không kiêng nể gì cả.” Dư Hoa vô lực mặc quần áo vào. (bây, bạn chả hiểu nó nói gì, nên bạn chém bừa!!!)

“Chứ sao, cũng không nghĩ xem tôi là ai, vào nam ra bắc!” Họ Tôn nào đó hiển nhiên không có nghe thấy huyền âm của Dư Hoa.

“Xin ngài, đại hiệp hành tẩu giang hồ.” Dư Hoa đầy mặt hắc tuyến ==|||.

Tôn Chấn Vũ tranh thủ lúc Dư Hoa yên tĩnh bận tới bận lui, qua một lát, Dư Hoa liền nghĩ thấy một phòng mùi thơm.

Cậu nâng chén trà lại đây, trong cốc trà mịt mờ nhiệt khí tỏa ra mùi hương kia, Dư Hoa ngồi dậy đón lấy mới biết, đó là hương trà.

“Là Tử Nha, đặc sản VânNam, một loại Phổ Nhị.”

Vị trà nồng hơn Long Tỉnh một ít, so với Phổ Nhị mà Dư Hoa uống qua lại nhạt một ít. Ngoại trừ vị trà xanh, còn kèm theo một hương thơm nhạt nhẹ nhàng, ôn mà không nị, thoang thoang vẫn vương. Dư Hoa uống một ngụm, nhấp khẩu nhuận hoạt.

“Tôi dùng cốc pha, không dùng bình nước kia của anh, chén trà có thể khiến hương vị tản ra, anh không ngại đi?” Tôn Chấn Vũ cười

“Không có việc gì, cảm ơn. Trà này nơi nào có? Trước khi đi tôi muốn mua một ít.” Dư Hoa chậm rãi nhấp nhấp, từng ngụm từng ngụm, hương trà phiêu tán trong miệng, khiến anh cảm thấy đặc biệt thoải mái.

“Không biết, gần Thương Sơn đi. Bạn tôi tặng. Nếu anh muốn thì tôi giúp anh hỏi là được.” Tôn Chấn Vũ cầm cốc của mình.

“Thôi đi, nếu phiền toái thì thôi.” Dư Hoa đầu cũng không ngẩng lên.

(Thương Sơn là một dãy núi dài khoảng 50 km, rộng khoảng 20 km, ở phía tây huyện cấp thị Đại Lý, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc)

Nhíu mày, Tôn Chấn Vũ nâng đầu lên khỏi miệng cốc, “Tôi nói, anh...” Nghĩ đến đây cậu cảm thấy không quá thích hợp, nói câu không có gì lại vùi đầu uống trà. Cậu muốn nói, anh có phải quá khách khí độc lập không, không thể thân cận điểm. Nhưng lời vừa đến bên miệng lại nuốt vào. Cậu không xác định mình nên dùng dạng thân phận gì đề xuất, nhưng vô luận thế nào, cậu là không có quyền lợi.

Người lạ! Bọn họ, thủy chung chỉ xem như là hai người lạ gặp nhau mà thôi

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi không nhớ rõ mình khi nào bắt đầu ỷ lại Tôn Chấn Vũ, ỷ lại một cách khác thường. Tôi nói không rõ nguyên nhân, mãi đến hôm đó ly khai trở về ngâm mình trong bồn tắm nhà mình, tôi mới hiểu, Tôn Chấn Vũ, giống như bể nước tắm này, từ đầu đến cuối, nhiệt tình ấm áp, luôn là không lộ dấu vết tiếp cận mình, lại từ từ không một tiếng động bao vây. cho đến khi tôi phát hiện ra, tôi đã triệt để quen với loại ấm áp như lửa này, vô pháp ly khai.

—— Dư Hoa

Dư Hoa thừa nhận, thành cổ Lệ Giang rất đẹp, đường lát đá phiến xanh ướt át sạch sẽ, nhà dân liên miên cổ phác mà đặc sắc, khe suối ven đường thanh thiên thấu triệt, đôi khi thỉnh thoảng trước mắt vắt ngang một chiếc cầu đá, vẽ một đường cong xinh đẹp, thanh tú mà diễm lệ bên mặt hồ.

Dư Hoa cũng thừa nhận, thành cổ Lệ Giang thật sự quá nhiều người, nổi gót sát vai, khiến anh liên khí cũng không suyễn ra đến.

Tôn Chấn Vũ đặc không sáng ý vậy cớ dẫn đường, phía trước phía sau một đám du khách đeo vòng cổ chó, mà Dư Hoa, may mắn thoát được cái nạn này. Dùng lời Tôn Chấn Vũ mà nói thì là, “Lão gia ngài nhờ phúc một bộ suất khí, tôi muốn quên cũng không được.” Đại khái đi dạo một vòng, mọi người liền hẹn thời gian gặp mặt sau tản ra hoạt động. Dư Hoa đang mừng thầm có thể thanh nhàn, kết quả, vừa mới xoay người đã bị Tôn Chấn Vũ ôm chặt cánh tay.

Dư Hoa xoay người, Tôn Chấn Vũ bị mấy cô gái nhỏ cùng đoàn bám trụ, mà cậu lại dùng cái mặt non choẹt nộn sữa đáng thương vô sỉ nhìn Dư Hoa, hai con mắt không ngừng chớp chớp, khiến Dư Hoa bị dè nén.

Mấy cô gái vây quanh Tôn Chấn Vũ, Dư Hoa đi đằng trước họ ba bước, lấy ra máy ảnh. Cổ thành mỗi hộ dân cư cơ hồ đều có cửa hàng, bán đặc sản bản địa, đồ ăn, đồ chơi, đồ trang sức, thậm chí cả quần áo. Dư Hoa thích dừng lại trước mấy cửa hàng, bật máy ảnh chụp, có mấy chủ tiệm nhiệt tình lấy đặc sản cửa hàng mình ra khoe.

Nhìn phía trước, bóng lưng Tôn Chấn Vũ hoàn toàn trong tầm mắt mình, Dư Hoa chậm lại bước chân, bắt đầu cảm thụ.

Đường lát đá bị mọi người qua lại mài bóng loáng, dưới ánh mặt trời phiểm sắc xanh, những năm tháng qua đi ít nhiều cũng để lại dấu vết trên đó, hoặc ngang hoặc dọc, trái tà phải khuynh, tại mỗi khối đá lưu lại dấu vết của mình.

Dư Hoa nghe thấy âm thanh của suối nước lượn lờ, anh ngoặt qua chỗ rẽ, đi đến con đường bên cạnh, nhìn dòng nước rộng hơn một thước róc rách chảy xuôi, uốn lượn đến đầu thành bên kia. Anh nhìn thấy cây cầu nhỏ, bằng gỗ, đi lên cầu, anh ngồi trên lan can thấp bé, nhìn lá hạnh xanh phiêu phù trên dòng nước.

Anh đột nhiên phát hiện, một người phong cảnh, tuy trầm mặc, nhưng lại tinh tế, mang theo cả tâm tư trăm mối bộn bề. Như vậy, hai người phong cảnh, sẽ nhiễm thượng sắc thái nào đây?

Anh và Trương Hiểu, đã từng hẹn ước phải đến Lệ Giang.

“Anh thực đúng là muộn tao, một mình chạy tới bên dòng nước ngây người.” Trên vai xuất hiện thêm một bàn tay, Dư Hoa đầu không quay lại cũng biết là ai. Nhóc con này có khi nói chuyện thực không cố kỵ, nhưng Dư Hoa trước sau ngẫm nghĩ lại thấy nhóc này nói không cố kỵ tựa hồ chỉ có trước mặt mình. Nên nói vinh hạnh sao?

“Buổi tối tôi mang anh lại đây, con đường này bị chúng ta tục xưng đường quán rượu, đều là quán rượu, đại đa số là người ngoài tỉnh mở, còn có một ít là của người ngoại quốc. Nơi này buổi tối đặc biệt náo nhiệt.” Tay Tôn Chấn Vũ không có lấy đi, cậu ngắm con đường khó được yên tĩnh này, thanh âm có một ít trầm thấp nói.

Dư Hoa ngồi bên bờ sông, trước mắt là một ngọn đèn thấp bé treo giữa khoảng không, đối diện là mặt Tôn Chấn Vũ, ngọn đèn mờ tỏ khiến anh nhìn không rõ mặt cậu, nhưng anh luôn cảm giác, mí mắt Tôn Chấn Vũ rũ xuống, nhìn dòng nước bên cạnh.

Kỳ thực Dư Hoa không nhìn thấy nước, thị tuyến của anh chỉ nhìn thấy ven bờ, tiếp nữa, chính là một mảnh hắc ám. Nhưng là tiếng nước róc rách không ngừng tuyên bố dòng nước tồn tại, loại sinh mệnh sống đặc biệt đó, trong đêm tối, dùng âm thanh nhẹ khẽ, truyền đi sự tồn tại của mình.

Không biết trong quán rượu nào gần đó truyền đến tiếng guitar, người đánh đàn cũng không biết đang ngâm nga giai điệu gì, khiến người xung quanh đều an tĩnh lại. Dư Hoa ngẩng đầu ngắm trời đêm, trên trời hằng hà sa số những vì sao lấp lánh xán lạn. Anh có thể nhận ra chòm sao Orion, bên cạnh đó, là một ít những ngôi sao mà anh không biết tên, thực phiêu lạng treo cao.

(Chòm sao Thợ Săn (Orion) là chòm sao của mùa đông, hẳn bất kì ai trong số chúng ta cũng ấn tượng với hình dáng như chiếc nơ của nó với 3 sao thẳng hàng nằm ở thắt lưng của chàng tráng sĩ.

Ở Việt Nam trong dân gian còn có tên gọi là Sao Cày cho phần giữa của chòm vì nó giống như hình của chiếc lưỡi cày. Trong trường ca Odyssey của Homer, chòm sao Orion là một trong những chiếc la bàn tự nhiên mà chàng Odysseus đã sử dụng trong chuyến hải trình dài dằng dặc của mình tìm đường về với quê hương. Phía dưới 3 sao thắt lưng thẳng hàng của chòm cũng là 3 đốm sáng nhỏ thẳng hàng tạo thành thanh kiếm của chàng Orion, vùng giữa chính là cụm tinh vân Orion nổi tiếng: M42, M43...Thẳng theo hướng của thanh kiếm là gần như chính xác hướng Nam, quả là một chiếc la bàn tự nhiên tuyệt diệu. Từ chòm Orion chúng ta có thể tìm ra rất nhiều chòm sao khác xuất hiện vào mùa đông và đều là những chòm sao sáng của bầu trời.)

Tôn Chấn Vũ nói đúng, Lệ Giang ban đêm, là đẹp nhất.

Cảm nhận được đường nhìn Dư Hoa đưa sang, Tôn Chấn Vũ biếng nhác dựa vào ghế trúc, nâng ly rượu, nhẹ nhàng chạm một cái vào ly trong tay Dư Hoa, tiếp đó uống cạn.

“Tôi ấy à, vẫn luôn hy vọng để dành đủ tiền mở quán rượu ở đây, ngày thường thuê người quản lý, đợi ngày nào đó đi một mẻ, thì sẽ mang người yêu trở về, tại chỗ này qua cuộc sống an nhàn thanh tĩnh.”

“Tiền sắp đủ sao?” Dư Hoa tựa hồ có thể nghe ra khí hướng trong khẩu khí biếng nhác của Tôn Chấn Vũ, anh nhin không được hỏi.

“Còn sớm. Đừng nhìn quán này nhỏ lại không chính quy, đất nơi này đắt cắt cổ người, đặc biệt là loại đất dùng để kinh doanh này. Tôi nhận định cỡ tôi, đợi đến già chắc không sai biệt lắm.” Tôn Chấn Vũ nhẹ nhàng nói, nói xong uống một ngụm, chính cười cười.

“Vậy người yêu thì sao?” Dư Hoa dựa lưng vào ghế, đem mặt mình triệt để giấu trong bóng đêm, hỏi như tùy ý, mạn bất kinh tâm.

“Cái đó càng khó. Cong tìm cong, sao dễ thấy thực tâm. Mọi người đều chơi đùa thôi.” Một tay Tôn Chấn Vũ lộ dưới ánh đèn, lắc ly rượu. Cậu biết, Dư Hoa đối diện đang kinh ngạc.

“Dư Hoa anh cũng cong nhỉ.” Cậu nhóc duỗi đầu qua, đem cả mặt trưng ra dưới ánh đèn, nhìn chằm chằm Dư Hoa, trên mặt mang cười, nói không rõ tư vị gì. Cậu đoán được câu tiếp theo của Dư Hoa nhất định không có sáng ý gì, “Cậu làm sao biết?”

Quả nhiên.

“Nhìn cái đoán ra liền. Người cùng một hội, nói sao nhỉ, trực giác đồng loại chẳng. Tôi chơi rất nhiều, Gay Bar trong mỗi thành thị tôi đều đi qua, bắt quả chỉ uống rượu, rất ít lên giường.” Cậu cảm giác người đối diện chân mày khẽ nhăn, động tác nhỏ bé, lại không trốn được mắt cậu. Cậu cười, không chút để ý, đoạn quá khứ đó với cậu thuộc dạng đắm chìm, tuổi trẻ ấu trĩ mà đắm chìm, nhưng chưa bao giờ là sỉ nhục. Cánh tay cậu chống trên bàn gỗ kê phẩy, không biết tưởng phải cái gì.

Dư Hoa uống cạn rượu trong cốc, rót đầy cho Tôn Chấn Vũ, lại rót cho mình. Anh biết chính mình vừa rồi biểu hiện lố lổ không sót, xấu hổ chỉ là chuyện trong nháy mắt, ngay sau đó, anh giãn mày ra, cười lên, nhẹ nhàng mà tự nhiên. Trực giác đồng loại, xem ra đồng tính thực tương dẫn, hoảng hốt lúc lên máy bay kia, cũng không phải lỗi giác của mình.

Dư Hoa thừa nhận, hiện tại anh đối Tôn Chấn Vũ có hảo cảm. Nhưng anh rõ ràng, loại cảm tình ấy bất đồng cùng với Trương Hiểu, anh đoán, đó không hề được gọi là tình yêu, mà chỉ là hấp dẫn.

Hoặc có lẽ là vì, anh mới thất tình, cho nên, rất dễ động tình, cũng tương đối dễ động tính.

Đàn ông, có khi thật đúng là thuần động vật.

Tôn Chấn Vũ muốn thanh toán, bởi vì mấy lần đều bị Dư Hoa giành trước. Nhưng cậu thấy Dư Hoa cười, nụ cười kiểu ấy quá chân thành, khiến cậu không nhin được động tâm. Dư Hoa nói, “Tiền của cậu là dành cho quán rượu. Mà tiền của tôi, cũng chẳng biết dành cho ai làm gì.”

Cậu đột nhiên muốn nói, anh cùng tôi cùng nhau mở quán rượu đi. Nhưng lời chưa ra khỏi miệng cậu đã cười lên.

“Kỳ quái, gia ta uống không bao nhiêu như thế nào liền hồ đồ. Ta đến cùng là say rượu, say đêm, vẫn là say người a?” Cậu vòng tay ôm vai Dư Hoa, nửa thân liền nghiêng nghiêng ngửa ngửa dán vào người anh, “Đưa đại gia ta về phòng!”

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dư Hoa đã từng hỏi, tôi khi nào bắt đầu động tình. Tôi luôn nói quanh co, hỏi nhiều anh cũng không còn hứng trí. Tôi không có biện pháp nói với anh, trên máy bay, tôi nhìn anh suốt cả chặng đường đi; trên đường đi, tầm nhìn của tôi cũng không rời được anh. Nhưng tôi chưa bao giờ tin nhất kiến chung tình, Dư Hoa, anh nói cho tôi biết, tôi rốt cuộc là như thế nào rơi vào? Dư Hoa, tôi không dứt ra được, cũng không muốn dứt ra.

—— Tôn Chấn Vũ

Dư Hoa là bị báo thức trên di động của Tôn Chấn Vũ đánh thức. Anh nhắm mắt lại tiềm thức nghĩ muốn tắt tiếng ồn. Sờ nửa ngày lại cái gì cũng không sờ tới, cuối cùng anh nhịn không được mở to mắt, nhìn thấy chiếc giường trống bên cạnh, di động của Tôn Chấn Vũ giống như cái đuôi của rắn đuôi chuông títt títt chấn động, đồng thời phát ra thanh âm trống cùng bass, Dư Hoa biết, đó là một khúc nhạc cực khô hài của Blink-182 —— Fuck a Dog.

Dư Hoa còn chưa kịp dậy, liền nghe thấy cửa phòng tắm mở, Tôn Chấn Vũ lỏa thể chạy ra, nhảy phốc lên giường tắt di động, lo lắng quay mặt sang nhìn giường Dư Hoa.

Tiếp đó cậu thực buồn bực nhìn Dư Hoa hai mắt, sáng tỏ chớp chớp, Dư Hoa nói, “NUDE miễn phí, không sai.”

Kỳ thực hai người đều biết, Tôn Chấn Vũ là sợ đánh thức Dư Hoa nên vội vàng không kịp mặc quần áo từ phòng tắm vọt ra, nhưng là Dư Hoa chính là nhẫn không được muốn báo thù bị đánh thức, mà Tôn Chấn Vũ toàn thân lỏa thể biết chính mình không lý do phản kháng.

“Dư Hoa huynh, thật sự xin lỗi. Để xem như bồi thường, bát bún bữa sáng nay của tiểu đệ sẽ nhường cho huynh.” Tôn Chấn Vũ muốn ném di động giải hận, nhưng nghĩ tới tiền cậu lại xót của vô cùng. Đứng dậy, cậu tính vào phòng tắm lấy quần áo mặc. Mặc dù mở điều hòa, nhưng nước trên người chưa lau vẫn có chút lạnh.

“Khỏi, bún thì không cần, đồ thứ khác.” Dư Hoa ngồi dậy, căn phòng tối om nhìn không rõ biểu tình của anh, nhưng câu nói kia vừa ra khỏi miệng thì có một ít ý vị quái quái.

Quái, mà nguy hiểm.

Giấy tiếp theo, Tôn Chấn Vũ bị Dư Hoa với tay kéo ngã lên giường anh. Giường anh rất ấm, đệm cũng thể mà chăn cũng vậy. Anh lật người Tôn Chấn Vũ, một bàn tay phủ lên cổ cậu, chậm rãi trượt xuống dưới, vuốt ve xương quai xanh của cậu, lồng ngực rắn rỏi của cậu, tiếp đó xoa tròn trên nhũ thủ đứng thẳng vì khí lạnh, lại thuận thể trượt xuống, vượt qua bụng, thẳng xuống bắp đùi, lần mò đầy kỹ xảo. Mà một tay khác, từ lúc ban đầu, đã đem phía dưới kia của Tôn Chấn Vũ nắm trong tay nhẹ nhàng xoa bóp.

“Nha, sáng sớm tinh mơ anh phát cái gì tình!” Người dưới thân run rẩy, làm một ít phản kháng vô lực.

“Khá tránh. Đàn ông buổi sáng không lên không gọi đàn ông.” Dư Hoa đem toàn bộ thân thể áp lên trên người đang giãy dụa, tại bên tai cậu không ngừng phun nhiệt khí, thường thường vươn đầu lưỡi lướt qua vành tai cậu.

“Đại gia anh! Vào WC mà tự mình thân thiết với tay phải! Đừng nơi nơi lưu vị!” Tôn Chấn Vũ dùng điểm lý trí cuối cùng giãy dụa. Nói xong câu này thì cậu đã không chịu nổi Dư Hoa trêu chọc, bắt đầu nặng nề thở dốc, cậu rõ ràng, dự vọng bản thân ở trong tay Dư Hoa đã đứng thẳng.

Trên người bỗng nhiên thấy mát lạnh, là Dư Hoa cười lui ra ngồi dậy! Bên dưới liền thành linh đến một trận trống rỗng khó hiểu, cường liệt hành hạ cậu. Dư Hoa nói, “Vậy tôi tự mình vào WC.” Khẩu khí trêu đùa thậm chí bốn cợt.

“Tôi thao!” Tôn Chấn Vũ một tay vòng qua cổ Dư Hoa hung hăng đem anh kéo xuống, dùng hết khí lực hôn lên môi anh, vươn đầu lưỡi tham nhập khoang miệng anh, không đợi Dư Hoa phản ứng liền liều mạng khuấy động, tựa như tìm kiếm gì đó để gửi gắm.

Dư Hoa ở trên giường hoàn toàn không lãnh tình như bình thường, anh kịch liệt, mỗi lần trều sấp tựa hồ đều như đem Tôn Chấn Vũ hoàn toàn cướp lấy, cuồng nhiệt mà không thiếu kỹ xảo, rất nhanh, anh nắm rõ được điểm G của Tôn Chấn Vũ, mỗi một lần đi vào, đều tìm chính xác nơi đó, hung hăng va chạm, tiếp đó nghe Tôn Chấn Vũ không nén được rên rỉ.

Anh thích Tôn Chấn Vũ nghênh hợp, thích cậu đem hai chân bám vào lưng mình, giống như bình thường mà nhiệt tình như lửa, chẳng chút làm ra vẻ.

Đã lâu rồi, Dư Hoa không có cùng người khác làm tình.

Anh ôm Tôn Chấn Vũ hai lần, sau cùng, hai người đều rã rời tê liệt tại trên giường, ôm lấy nhau, lắng nghe tiếng tim đập cường liệt mà hữu lực như muốn phá tan lồng ngực mà ra.

“Anh ấy, thực hỗn đản!” Đây là câu nói duy nhất mà Tôn Chấn Vũ nói trước bữa sáng.

Kỳ thực Tôn Chấn Vũ không hề oán niệm Dư Hoa câu dẫn cũng như cùng anh làm tình. Trong giới, 419 rất nhiều, anh tình tới nguyện, làm qua rồi thì thôi. Tôn Chấn Vũ phần hận là do, đây là ngày thứ ba trong chuyến hành trình, hôm nay phải leo Ngọc Long Tuyết Sơn, còn phải ngồi xe đến Đại Lý.

Sung thực một ngày, hao phí tinh lực một ngày, mà tinh lực của Tôn Chấn Vũ, bị nhiệt tình trên giường của Dư Hoa hút hết rồi.

Khi Tôn Chấn Vũ đến nhà ăn ăn sáng, Dư Hoa đã nhân mô cấu dạng giúp cậu giữ chỗ. Bát bún chả bỏ dính răng của cậu, Dư Hoa cung kính để trên bàn, cống nạp, chỉ đợi cậu giá lâm hưởng dụng.

Tôn Chấn Vũ tức giận ngồi phịch xuống, kết quả bên dưới đau đến nỗi cậu nhảy dựng lên. Một bà cô ngồi cùng bàn mắt sắc nhìn thấy, hảo tâm hỏi cậu làm sao, Tôn Chấn Vũ nỗ lực ức chế mình không bày ra bộ dạng thống khổ lúng túng, cười cười, lộ ra mấy chiếc răng trắng phau, đang chuẩn bị mở miệng nói dối, Dư Hoa ở một bên đã văn nhả lịch thiệp tiếp lời.

“Di à, di không cần lo, cậu ấy là tối qua làm chống đẩy bị trặc hông, nghỉ ngơi lúc là được,” =))) Dư Hoa trong đoàn rất ít nói chuyện, luôn là một mình cảm máy ảnh ôn nhơ văn nhã, anh vừa mở miệng, một bàn người không ai nghe ngờ, đều tin.

Tôn Chấn Vũ chẳng buồn nhìn anh, vùi đầu sì sụp bát bún ít ỏi đến đáng thương, lại nhét thêm một miếng bánh đặc sản bản địa vào miệng, hừ hừ.

Khi Tôn Chấn Vũ từ núi tuyết đi xuống, cậu gần như đã tê liệt. Thân thể thực hư, không ngừng toát mồ hôi, cậu cởi phẳng áo khoác, Dư Hoa nhìn thấy chiếc áo ngắn màu đen của cậu thấm đẫm mồ hôi.

Dư Hoa có chút hối hận, nhưng trong loại hối hận này lại xen lẫn chút vui vẻ khó ngờ. Anh nhìn Tôn Chấn Vũ, tâm lý mâu thuẫn như một đầm nước hỗn độn, khiến anh không thấy rõ được. Anh tiến lên trước, động tác tùy ý cầm lấy áo khoác của cậu nhóc giúp cậu choàng vào, anh nói “Coi chừng ra mồ hôi nhiễm lạnh.” Thanh âm ôn nhu đến nỗi chính anh cũng không tin.

Tôn Chấn Vũ xoay người nhìn anh, đôi mắt kia trên làn da ngăm đen nhìn đặc biệt sáng, “Tạ đại gia, tôi nói hiện tại biết hối hận.” Tuy lúc nói chuyện nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng Dư Hoa biết, cậu không phải cấu thật, chỉ là hờn giận mà thôi.

Dư Hoa cười, anh nói: “Tôi không hối hận, tư vị rất tốt. Lát nữa ở trên xe nghỉ ngơi một lát.” Tay anh vẫn rút túi quần nắm lấy máy ảnh bảo bối, lúc nói chuyện cũng hệt như bình thường đứng thẳng lưng, nét cười vẫn đậm phong thanh, nhìn không ra chút nào trêu chọc.

Dư Hoa là điển hình dân trí thức, có khí chất, thậm chí so với người khác càng thêm ưu nhã, Tôn Chấn Vũ không tả rõ được, lại cảm thấy chính mình bị hấp dẫn sâu sắc, giống như một thiếu nữ ngây thơ khuynh tâm vì hoàng gia quý tộc Anh, cậu chán ghét mình kìm lòng không được, nhưng nhìn Dư Hoa, lại thực kìm lòng không được.

“Nói nhăng, có thể nghỉ ngơi sao gọi HDV du lịch! Gia ngài sung sướng thoải mái ngồi ghế êm gà gât, tôi đây phải ngồi ở trên ghế nhỏ chịu hành hạ gần 4 tiếng đồng hồ!” Tôn Chấn Vũ trút giận.

Dư Hoa vươn bàn tay rút túi sờ đầu Tôn Chấn Vũ, tóc cậu rất ngắn, khiến Dư Hoa nghĩ tới từ ‘húi cua’, anh biết người quanh năm phiêu bạt khắp nơi đều thích kiểu đầu này, đơn giản, tiện lợi, sạch sẽ.

Mà Tôn Chấn Vũ vô cùng thích hợp kiểu tóc này, mặt cậu có chút tròn, tràn đầy tính trẻ con, phối cùng kiểu tóc này, thanh xuân phơi phới.

Thanh xuân từ này, Dư Hoa luôn cảm thấy chính mình với tay cũng không chạm đến.

“Tôi giữ ghế bên cạnh cho cậu, cậu qua ngủ một lát. Dù sao mọi người mệt mỏi tới trưa, lên xe khẳng định ngủ khò, ai rảnh nghe cậu lảm nhảm.” Nói xong, Dư Hoa néo mặt Tôn Chấn Vũ, cậu nhóc không có phản bác, chỉ liếc anh một cái, hừ một tiếng, vẫy cờ đi ra.

Kích tình buổi sáng tác dụng tốt nhất chính là kéo hai người có quan hệ thân thể lại gần, vỗ vai đầm ngực, sờ mó lăng nhăng, cầu véo xoa nắn không còn hóa ra lúng túng, giống như một loại kéo dài, Dư Hoa và Tôn Chấn Vũ lại đều đồng thời không xác định, loại kéo dài này, là trên thân thể vẫn là trên tinh thần,

Làm tình, khiến tình cảm con người thăng hoa, nhưng cũng có thể khiến cảm tình không còn thuần túy, trở nên phức tạp.

Tôi không xác định lần đầu tiên tôi cùng Dư Hoa là mang theo tâm tình gì mà làm. Dư Hoa có lẽ chỉ cần một người bầu bạn, vô luận là ai cũng được. Nhưng tôi không hề để ý đến, ít nhất, Dư Hoa khi ở trên tôi không gọi tên người khác. Như vậy là đủ rồi.

—— Tôn Chấn Vũ

Vô luận thế nào, sau khi Tôn Chấn Vũ lên xe đơn giản giới thiệu sơ qua hành trình kế tiếp, thật sự mặt dày chạy tới ngồi kế bên Dư Hoa.

Dư Hoa nhìn cậu lấy ra Mp3, loại nhỏ phổ thông, thậm chí màn hình cũng là đen trắng, cậu tháo nút tai nghe bị quăn rồi, đem bên dây dài nhét vào tai Dư Hoa, đầu kia để cho mình, bật máy, nhắm mắt dựa vào lưng ghế.

Không biết là nhóm nhạc nào, nhưng Dư Hoa có thể nghe ra là phong cách punk, volume mở vừa đủ, không lớn không nhỏ có thể khiến cho âm thanh trống được nghe rõ ràng lại không ồn ào. Anh nghe nhạc ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ, cách thành Lệ Giang chính là những dãy núi liên miên, thiên không bát ngát.

Núi Vân Nam rất cao, rất hùng vĩ, trùng trùng điệp điệp, nhìn từ xa góc cạnh không sắc nhọn, dưới vẻ hùng vĩ chan chứa ôn hòa. Có khi xe hơi chui vào đường hầm dài, trước mắt Dư Hoa liền chỉ còn một chuỗi mờ nhạt mỏng manh, ngẫu nhiên xe chạy lại từ phía đối diện lướt qua bọn họ, tùy theo mang đến từng đợt gió rít, phút chốc cuộn cuộn mà đến lại tiêu tan, chỉ giây lát sau hoặc thật lâu sau một điểm chấm tròn màu sáng chậm rãi mở rộng, ánh sáng trắng tứ tán mà tiền, tiếp sau đó kéo dài và lan tỏa, đem Dư Hoa nhấn chìm trong một vùng chói sáng, thế giới trong nháy mắt khôi phục ánh sáng.

Dư Hoa quay đầu, không tự chủ được cười lên. Tôn Chấn Vũ bên người đã ngủ say, đầu nghiêng hẳn về phía mình, gật gù gật gù, như sắp gục mà lại không, ngủ thật sự có ký xảo. Anh nhẹ nhàng lục túi bên chân, lấy ra một bọc giấy nhỏ có vẽ đồng ba văn tự, mở ra, lấy một sợi dây đeo.

Bên dưới sợi dây là một mảnh hình trụ nhỏ đẹp làm bằng gỗ. Ông chủ nói qua với Dư Hoa là gỗ gì đó, anh đã quên. Anh chỉ nhớ đó là một loại gỗ đặc biệt của Lệ Giang, có một ít bóng loáng, không thô ráp, dưới màu nâu sẫm là vòng tuổi của cây, từng vòng từng vòng, nhỏ mà mảnh. Trên mặt hình trụ có sử dụng một loại thuốc màu chạm khắc đồng ba văn tự, là anh yêu cầu ông chủ khắc tại chỗ —— khó mà lãng quên, ý ngay mặt chữ.

Dư Hoa nhân lúc Tôn Chấn Vũ cúi đầu như gà con mổ thóc đem sợi dây đeo cho cậu, kéo cổ áo nhét vào trong, kê sát thân thể Tôn Chấn Vũ. Anh đem áo khoác của mình đắp lên người cậu nhóc, tiếp đó cẩn thận kéo đầu cậu xuống tựa lên vai mình. Mái tóc húi cua của Tôn Chấn Vũ đâm vào cổ anh, nhồn nhột, nhưng không khó chịu. Chỉ là kích động tới thần kinh anh, tiếp đó là một loại cảm giác nào đó mình mục trương đâm chui vào trong huyết dịch, trải rộng toàn thân.

Anh nhìn Tôn Chấn Vũ vẫn đang ngủ say, không có vì một chuỗi hành vi vừa rồi của mình mà thấy không tự nhiên, bên miệng anh xuất hiện một độ cung lớn, cũng không dám cười ra tiếng, anh nhỏ giọng nói một câu, “Nhóc con.”

Anh không xác định mình vì sao lại tặng sợi dây này cho cậu, chỉ là lúc thấy sợi dây, không tự chủ được nghĩ đến. Lúc khắc chữ lên, anh mới xác định, vô luận về sau như thế nào, anh đều sẽ hoài niệm đoạn lữ trình này, hoài niệm tên nhóc dẫn đoàn này. Còn lại vì cái gì, anh nói không rõ, Tôn Chấn Vũ quá phổ thông, lại dẫn phát một vài thứ trong nội tâm anh, một vài thứ mà Trương Hiểu chưa từng mang đến hay khai quật ra.

Một vài thứ ẩn tàng quá sâu trong tâm khảm, bị xúc phát.

Thời điểm đến Đại Lý trời đã tối, lúc Tôn Chấn Vũ bị Dư Hoa lay tỉnh xe bus đã dừng trước cửa khách sạn. Cậu hấp tấp chạy đến đầu xe cầm cờ nhỏ, trong khi mọi người lấy hành lý khoác thêm y phục dụi mắt tỉnh ngủ thông báo thời gian sáng mai, lại cầm cờ cùng hành lý của mình chạy tới quầy tiếp tân đăng ký tiếp ứng.

Đến lúc cậu phân xong chìa khóa mới phát hiện, trong tay còn lại hai tấm thẻ. Cậu có chút sững sờ, đến quầy tiếp tân hỏi thì nhận được đáp án là bởi vì tuần lễ vàng phòng tiêu chuẩn (2 giường đơn) đã xếp kín, chỉ còn 2 phòng một người.

Sắp phải tách khỏi Dư Hoa, Tôn Chấn Vũ nghĩ.

Hai người cũng không phải kẻo dẻo cần như keo như sơn dính vào nhau. Lúc Dư Hoa nhìn thấy Tôn Chấn Vũ vung vẩy hai tấm thẻ chìa khóa chạy tới quầy tiếp tân thì đã biết, khi nhận thẻ anh thoải mái vỗ vai Tôn Chấn Vũ, nói “Lát nữa ăn cơm gọi tôi” rồi tự mình vào thang máy, để lại Tôn Chấn Vũ ngơ ngác ngác ở đó phụ trách liên hệ hành trình ngày mai.

Lúc Tôn Chấn Vũ một mình xách túi vào phòng cơ hồ là ử rữ cụp đuôi. Cậu vút bừa túi rồi lấy quần áo lúi vào phòng tắm sinh hồn đổi. Cởi đồ tháo dây chuyền của mình mới thấy sợi dây đeo sát người kia, bên trên là đồng ba văn, cho dù mình là HDV du lịch cũng ngẫm không ra.

Tôn Chấn Vũ đối với đồng ba văn nhận tri giới hạn trong thượng lộ bình an, ta thích người ..v..v các loại tục ngữ, nhưng mấy hình vẽ không ra người cũng chẳng ra thú này cậu thật sự chịu chết.

Nhưng cái gì cũng không cản trở được tâm tình đang phức tạp của cậu. Cậu cẩn thận lấy xuống trần trường ra khỏi phòng tắm đem dây đeo để đầu giường mới quay lại tắm rửa. Lúc dội nước nóng lại tự mình bắt đầu tìm phiền não lẫn nhai vì cái gì vì cái gì thiếu chút dội luôn đầu gội vào miệng.

Tự nhiên sơ viễn vừa rồi của Dư Hoa khiến cậu nghĩ, bọn họ chung quy là người qua đường giáp cùng người qua đường ắt, so với những người qua đường khác đặc biệt hơn chẳng qua là bọn họ sát vai mà qua thì có va chạm thân thể thôi.

Nhưng nếu là như vậy, dây đeo lại tính là cái gì? Sex' payment? Tôn Chấn Vũ liếc mạng vẩy đầu dưới vòi sen, suy tính hôm nào đó tìm người biết đồng ba văn đến giải thích chút.

Nhưng hôm nào đó kia, thật sự bị hoãn đến rất lâu về sau.

Lúc cậu mặc quần áo xong cầm lấy dây đeo cẩn thận đeo vào giấu sau áo thì có người gõ cửa. Mở cửa ra Dư Hoa lập tức ngửi thấy mùi sữa tắm thanh tân cùng hơi nước nóng hôi hổi từ phòng tắm. Tôn Chấn Vũ hai mắt mê mải nhìn anh thật lâu mới tập trung nhãn thần lại, mà trong quá trình này, Dư Hoa đã tự giác vào phòng đóng cửa.

“Đem tóc lau khô xuống ăn cơm, bảy rưỡi rồi.” Anh đặt tay lên đầu cậu, cảm giác đến một mảng ướt sũng, nước dù không nhỏ giọt cũng cố chấp dính vào tay khiến anh bị ướt. Anh nghe thấy Tôn Chấn Vũ ngó một tiếng không động liền chính mình đi lấy, khi ra thì thấy cậu nhỏ Tôn đã nằm chình ịch một đồng trên giường.

“Đại hướng dẫn viên, ngồi dậy đem tóc lau khô ăn cơm.” Dư Hoa đi qua ngồi bên mép giường giúp cậu lau tóc.

“Dậy không được, mệt. Anh tự đi ăn một mình đi, tôi không ăn.” Đại hướng dẫn viên Tôn Chấn Vũ cùng giường thân mật tiếp xúc bắt đầu làm nũng.

“Nghỉ một lúc là đến ngày mai. Cậu muốn đồn hai trong một hả?” Dư Hoa nhìn thấy sợi dây đen dưới áo ngắn của Tôn Chấn Vũ, nét cười nhẹ nhàng nổi lên.

“Anh ở phòng số mấy?” Tôn hồ ly bắt đầu chuyển đề tài.

“Bên cạnh. Lúc cậu lấy chìa khóa không xem sao?” Dư Hoa nói cực băng quơ. Tôn Chấn Vũ trên giường lại lo lắng. Lấy thẻ chìa khóa, khi lấy thẻ cậu đã đỡ ra, còn lo gì nữa xem phòng số mấy. đến lúc tỉnh lại Dư đại gia ngài đã chui vào phòng, tôi đây xem bằng niềm tin.

Lúc Dư Hoa lau tóc gần khô thì cậu nhỏ Tôn lại ngủ. Anh giúp Tôn Chấn Vũ đun nước uống cầm chìa khóa phòng hai người liền chạy ra nhà ăn.

Không có vạn nhân mê Tôn đại thiếu gia, Dư Hoa ở trong đoàn người chính là nửa người lạ, cho nên anh vào nhà ăn rất vui mừng mà ăn tiệc đứng, không cần cùng đi bảy tám chú sáu cậu năm nào đó tán chuyện hay những cô thiếu nữ mắt mào hồng tâm kia ngồi chung một bàn.

Dư Hoa qua loa ăn xong, dạo một vòng quanh nhà ăn phát hiện không có gì có thể mang lên lầu cho Tôn Chấn Vũ. Chờ sau khi anh qua quyết kết thúc lên lầu mở phòng Tôn Chấn Vũ thì thấy cậu nhóc đang ngây người trước TV, nhìn thấy anh lên tự giác cầm gối đầu... chọi qua.

“Đại gia anh ấy, cứ nhiên lấy chìa khóa của tôi hại tôi cũng không thể ra ngoài kiếm ăn.”

Dư Hoa tiếp lấy gối đầu không có lực sát thương kia ngồi vào bên cạnh cậu, “Đói bụng? Không dễ chịu a.” Anh nhìn thấy Tôn Chấn Vũ đã dùng nước sôi pha trà, vẫn là Tử Nha.

“Nhìn cái gì, chính là để hầu hạ đại gia ngài đó, uống đi uống đi.” Cậu nhóc khoanh chân vươn ra một giò, vừa lúc có thể đụng tới lưng Dư Hoa, liền tận hứng đá đá, không chút khách khí.

“Uống hết lên lượn về phòng anh mặc áo khoác đi.” Cậu thấy Dư Hoa không để ý tới cái chân bộ ngựa của mình mà đứng dậy uống trà, một bộ thích ý hưởng thụ.

Dư Hoa xoay người nhìn cậu, có một ít không hiểu.

“Nhìn gì? Đương nhiên là bởi gia ta đi ăn cơm. Không có nghe qua hạ quan phong* sao? Gió lớn biết không? Đi mặc áo vào, đi, bệnh rồi lại bắt gia ta bỏ tiền thuốc men, gia không làm chuyện lỗ vốn đâu.”

(*trích từ câu thành ngữ này thì phải:

Thượng quan hoa, hạ quan phong, Thương Sơn tuyết, Nhĩ Hải nguyệt

Thập bát khô, thập cửu phong, sắc hoa thạch, Côn Minh hồ)

Tôn Chấn Vũ mang đến cho tôi là một loại sinh hoạt khác bất đồng, tự tại, tùy tâm sở dục. Sau chuyến du lịch đó, tôi bắt đầu hoài nghi, ngày tháng trước đó phải chăng đều bị tôi buộc xiềng xích, dùng khuôn sáo trói buộc bất biến, cũng như bốn năm tôi cùng Trương Hiểu, lúc nào cũng quy quy củ củ. Mà những quy củ

đó với tôi bây giờ mà nói, là một loại mĩa mai chua cay mà hí hước. Tôi bắt đầu học hướng tới, sinh hoạt bắt đồng.

—— Dư Hoa

Tôn Chấn Vũ mang Dư Hoa đi, là quây hàng nướng ven đường thành Đại Lý, điển hình phong vị VânNam. Cậu gọi cho mình và Dư Hoa hai phần sợi bánh gạo loại nhỏ, lại kêu tạp nham rất nhiều đồ nướng, rau thịt gì cũng có.

Đồ nướng là chính tông, nướng than, bên trên quét rất nhiều gia vị, khi nướng xong còn quét một tầng bột ớt khô, Tôn Chấn Vũ gọi hai chén chè đu đủ, kết quả sau khi ăn xong lại uống sạch mười chén. Ông chủ hàng nướng vui vẻ cười ha ha chất phác, nhìn bóng lưng cả hai còn không ngừng la hô khác lại tới.

Ra khỏi thang máy là đến phòng Dư Hoa, Tôn Chấn Vũ tự giác lên vào, chính chủ vừa đổi dép đã thấy con khỉ nhỏ kia không chút khách khí chiếm giường ôm gối đầu xem TV, một bộ gia ta cơm no rượu say rất hạnh phúc.

Đến lúc Dư Hoa tắm rửa đi ra Tôn Chấn Vũ đã khà khà đối TV cười ngây ngô, Dư Hoa vẫn như trước nửa người trên không mặc áo, dùng khăn lông lau tóc ngồi xuống cạnh cậu nhóc liền cắn cắn tai cậu.

Tôn Chấn Vũ phản xạ có điều kiện động một nắm tay lên bụng Dư Hoa, còn chưa đánh trúng, tay Dư Hoa đã bao lấy cậu, tiếp đó toàn bộ bàn tay liền bị nắm trong lòng bàn tay anh. Cậu đỏ mặt, nhưng vẫn cắn răng trừng suất ca bán lỗ. Cậu không biết chính mình vì cái gì đỏ mặt, nhưng nhân thần không tự chủ được đảo quanh tại nửa người trên rần rỏ khỏe mạnh của Dư Hoa.

“Đi tắm a, cả người toàn mùi thịt nướng.” Dư Hoa hạ giọng nói, trong giọng nói lộ rõ ý cười.

“Mắc gì phải tắm ở phòng anh, tôi về phòng tắm.” Tôn Chấn Vũ hờn giận.

Dư Hoa nghiêng người đến gần Tôn Chấn Vũ, một tay kéo lại thân thể đang muốn chạy trốn kia, cố ý thở mạnh bên tai cậu, “Đêm nay ngủ ở đây đi.”

“Tôi không làm! Tuyệt đối không làm!” Tôn Chấn Vũ lớn tiếng kêu, một bộ quyết chí không sờn làm cách mạng.

“Nhóc con cậu sao đầu óc nghĩ toàn chuyện bậy bạ, tôi chỉ bảo cậu ngủ lại, không nói thượng cậu a.” Dư Hoa đứng dậy mặc áo, lấy thẻ chìa khóa phòng cậu nhỏ Tôn, “Đi tắm đi, tôi lấy hành lý cậu qua cho, còn có chén trà của tôi.”

“Hóa ra anh là vì chén trà đó nha.” Tôn Chấn Vũ bất mãn đổi dép đi về phòng tắm, ngoài miệng lầm bầm. (rõ đặc sệt chất tiểu thụ, miệng nói không làm mà tâm hồn lại cơ khát~~)

Dư Hoa ngồi gần người trên giường phòng Tôn Chấn Vũ, không rõ vì sao mình lại giữ cậu ở bên ngủ cùng.

Anh biết chính mình không phải nghĩ làm tình, chỉ là muốn ôm cậu nhóc đó trong lòng. Sáng sớm hôm ấy ôm nhau, cho dù ngăn ngủ lại khiến anh vô cùng hoài niệm, nhưng anh không xác định được lại lưu luyến này có phải là do mình từ khi chia tay Trương Hiểu không quen được tịch mịch.

Nếu từ đầu tới cuối đều chỉ có một mình, tịch mịch sẽ bị vượt qua thậm chí quên đi, nhưng một khi từng có rồi lại mất đi, loại lẽ ỏi một mình cô đơn ấy lại ùn ùn chạy về quấy phá.

Dư Hoa cảm thấy, mình hiện tại quá cảm tính, cũng quá phóng túng, chính là, anh lại bắt đầu quen với loại dung túng thoải mái này.

Bọn họ ôm nhau vào lòng, ôm thật chặt, không có một điểm dục vọng dư thừa. Mặt Tôn Chấn Vũ dán vào ngực Dư Hoa, có thể nghe thấy tiếng tim đập kiên định mà quy luật. Cậu cảm giác được cảm Dư Hoa nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu mình, tiếp đó hô hấp của anh liền dễ dàng truyền vào tai mình, đậm bạc, thoải mái mà ôn nhu.

Quá lâu, không có thân hình ấm áp như vậy bao quanh, cậu luôn một mình bên ba tứ xứ, một mình ôm chăn mà ngủ. Cậu luôn dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm chiếc giường băng lãnh, mà hiện tại có một người khiến cậu động tâm, dùng nhiệt độ của anh sưởi ấm toàn thân cậu.

Có một cái ý niệm nhoáng một cái mà qua: nếu như là Dư Hoa, chính mình liền an định xuống dưới đi.

Nhưng ý nghĩ này lướt qua nhẹ như một hơi thở, tùy ý như vậy, đậm nhiên như vậy. Cậu biết, không nên xa cầu quá nhiều, sinh hoạt của anh và của cậu, cách biệt quá xa, hơn cả một quý xuân thu, hơn cả ngăn sông cách núi, mà ai có thể vì ai từ bỏ những thứ mình sở hữu, từ bỏ thói quen của mình, để theo đuổi một sự ôn tồn ngăn ngủ giữa chuyển lẽ tình.

Tôn Chấn Vũ biết rõ, lần này cậu đã quá trốn, cậu vượt rào.

Tiếp đó có cái gì từ khoe mắt cậu tuôn ra, cậu ngay cả bắt cũng bắt không được, chỉ có thể ngốc ngốc nằm trong lòng Dư Hoa, cảm thụ ấm áp khó có được này phủ qua khoe mắt đầu mày, rồi rơi vào một cõi không tên nào đó. Tiếp đó là phủ kín đất trời đêm tối, bức bách cậu rứt vào trong lòng Dư Hoa.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi không rõ từ lúc nào tôi bắt đầu cự tuyệt xem Tôn Chấn Vũ như một đứa nhỏ nghịch ngợm thích đùa, mà bắt đầu tự hỏi về tương lai mà hai chúng tôi có thể có. Có lẽ là do giọt nước mắt vô tình rơi đêm đó của em, bắt đầu làm tôi hiểu rõ, cậu nhóc luôn miệng nói chỉ là đùa giỡn này kỳ thực bắt đầu nghiêm túc. Mà tôi thì sao? Tôi do dự.

—— Dư Hoa

Dư Hoa cùng đoàn du khách kinh thần đầy trời bướm bướm. Anh lần đầu tiên cầm máy ảnh mà không biết nên nhắm chỗ nào chụp cái gì. Trên tất cả những cây cổ thụ bên suối nước đậu đầy bướm bướm, như thêu dệt nên một tấm lưới thiên nhiên khổng lồ, bao phủ nên toàn thể giới đầy sức sống này.

Bên dòng suối gần khô cạn truyền đến tiếng ca, Dư Hoa quay đầu nhìn Tôn Chấn Vũ ngồi trên một tảng đá đối nước non mà hát. Sơn ca mộc mạc mà to rõ, Dư Hoa có thể nghe hiểu đó là những bản tình ca đặc sắc của các sơn dân. Đây trời bướm bướm bắt đầy vỗ cánh bay, nhưng chú bướm trắng vàng đem theo giọng hát của Tôn Chấn Vũ mà bay lên, duyên dáng bay múa giữa không trung.

Anh nghe thấy HDV một tổ du lịch khác cùng đến đang giải thích, nói bài hát mà cậu trai kia đang hát là bài ca tổ tình của nam nhân vật chính trong phim Ngũ đóa kim hoa gửi đến nàng Kim Hoa mà anh yêu say đắm.

Dư Hoa biết, Ngũ đóa kim hoa kể về một chàng trai si tình bất kể gian khó đi tìm Kim Hoa chân chính của mình, trên đường gặp phải bốn vị Kim Hoa khác lại kiên định không dời tiếp tục tìm kiếm. Mà câu chuyện lãng mạn này vốn là phát sinh tại bên cạnh Đại Lý – Hồ Điệp Tuyền.

([1]: Bộ phim truyện “Ngũ đóa Kim Hoa” khởi quay vào năm 1959 đã đưa câu chuyện về mối tình đẹp đẽ của nam nữ thanh niên dân tộc Bạch Đại Lý truyền đi khắp các nơi Trung Quốc. Suối Hồ Điệp nơi Kim Hoa và A Bằng hò hẹn, cũng từ đó mà nức tiếng gần xa. Hẹn gặp nhau bên suối Hồ Điệp đã trở thành một đại từ của nam nữ thanh niên gặp nhau tổ tình. Ngày hội mùa bướm 15 tháng 4 như một huyền thoại bất hủ lưu truyền từ năm này sang năm khác.

Ngũ đóa kim hoa – Five Golden Flowers

Director: Wang Jiayi

Starring: Wang Likun/Wang Suyu/Zhu Yijin/Tan Yaozhong/Sun Jingzhen/Mo Zijiang.

[2] Hồ Điệp Tuyền: Suối Hồ Điệp – Đại Lý nằm trong rừng cây dưới chân núi Vân Lộng Thương Sơn, cách thành cổ Đại Lý 24 km. Để bảo tồn cảnh quan thiên nhiên nổi tiếng thế giới này, đầu những năm 60 của thế kỷ trước, thành phố Đại Lý lúc bấy giờ đã xây tường vây xung quanh suối Hồ Điệp, đồng thời trồng nhiều hoa và cây cảnh quý hiếm làm đẹp môi trường thiên nhiên, cộng thêm việc không ngừng xây mở rộng trong những năm gần đây đã khiến cảnh quan vốn có rộng tới hàng trăm héc-ta.

Nói về lai lịch suối Hồ Điệp và ngày hội mùa bướm có một truyền thuyết như sau: Tương truyền, ngày xưa ở đây có một đầm nước sâu, có hai cha con sống sinh bên bờ, cô con gái tên là Văn Cô nét na xinh đẹp như một đóa Kim Hoa. Sau khi khôn lớn, nàng đã thề thốt trăm năm với chàng thợ săn Hà Lang. Một hôm, Văn Cô bị tên địa chủ ác bá cướp đi, Hà Lang đi săn trở về bèn liều chết cứu nàng ra, lũ quan binh thấy vậy liền bám rượt theo, hai người không còn lối thoát liền cùng nhau nhảy xuống đầm nước. Tức thì mưa xa bão táp, sấm chớp đùng đùng. Sau khi trời quang mây tạnh, trên đầm nước bỗng xuất hiện đôi bướm màu sắc rực rỡ, đằng sau có rất nhiều bướm nhỏ bay theo. Hôm đó đúng vào ngày 15 tháng 4 âm lịch. Nên từ đó cứ đến ngày này hàng năm đều có rất nhiều đàn bướm đủ sắc màu hội tụ tại đây. Nghe nói, các nam nữ thanh niên đến đây vào ngày này đều tìm được một nửa của mình, thời gian lâu rồi đã khiến nơi đây hình thành Suối Hồ Điệp nổi tiếng.

Suối Hồ Điệp là một đầm nước hình vuông, rộng khoảng 50 mét vuông, nước đầm trong xanh có thể nhìn rõ sỏi cát dưới đáy, mạch nước phun lên từ tầng cát trắng và tạo thành nhiều cột bong bóng, xung quanh đầm có hàng lan can đá đen. Ba chữ Suối Hồ Điệp là bút tích của nhà văn Quách Mạt Nhược, suối nước nằm dưới bóng râm của một cây Hợp Hoan trăm năm, tán cây rộng như một chiếc ô lớn, gốc rễ quấn quýt như rồng cuộn. Nghe nói, trước đây cứ đến tháng ba tháng tư âm lịch hàng năm là hoa trên đỉnh núi Vân Lộng Thương Sơn đều đua nở, cây Hợp Hoan bên bờ nước tỏa hương thơm ngào ngạt, khiến hàng nghìn hàng vạn con bướm từ khắp nơi bay đến lượn quanh suối Hồ Điệp. Đàn bướm con to nhất bằng lòng bàn tay, nhỏ nhất chỉ bằng đồng xu, đủ loại màu sắc và có tới hàng trăm loài. Đàn bướm cứ nối đuôi nhau bay lượn trên cây Hợp Hoan và trên mặt nước, tạo thành một kỳ quan hiếm thấy.

Ta tìm ko đc ảnh bên trong, tìm đc mỗi cái hình cửa suối, xem tạm nhá ^ ^)

Dư Hoa trầm tư, Tôn Chấn Vũ, đang ám thị cái gì?

Gió hồ Nhĩ Hải vén lên tóc và áo của Dư Hoa, Tôn Chấn Vũ trốn tại khoang thuyền nhìn bóng lưng anh trên boong thuyền, như một tinh linh mê ly mà dụ hoặc. Anh tùy ý cùng các đoàn viên tán gẫu về truyền thuyết Nhĩ Hải, thẳng đến đêm chính mình hãm nhập này đó vô kì bất hữu trung mới thả lỏng ra.

(Hồ Nhĩ Hải (tiếng Trung: 洱海) trông giống như một cái tai. Nó là một hồ trên núi cao ở miền tây nam Trung Quốc, trong địa phận tỉnh Vân Nam, cách Côn Minh khoảng 265 km (165 dặm) về phía tây tây bắc, tính theo đường chim bay. Hồ Nhĩ Hải còn được biết đến dưới tên gọi Diệp Du Trạch, Côn Di Xuyên, Tây Nhị Hà trong thời kỳ cổ đại. Nó là một trong số 16 hồ thuộc khu bảo hộ tự nhiên cấp quốc gia của Trung Quốc.

Hồ Nhĩ Hải nằm trên độ cao 1.972 m trên mực nước biển. Về kích thước, theo chiều bắc-nam hồ dài 40 km và theo chiều đông-tây hồ rộng trung bình khoảng 7-8 km. Nó chiếm diện tích khoảng 250 km², làm cho nó là hồ lớn thứ hai trên cao nguyên tại Trung Quốc, chỉ sau hồ Điền Trì (298 km²). Chu vi của nó đạt tới 116 km, độ sâu trung bình khoảng 11 m, độ sâu tối đa tới 20 m và tổng dung tích chứa nước đạt tới 2,5-2,82 tỷ m³.

Phía tây hồ Nhĩ Hải là Thương Sơn (), phía đông có Ngọc Ấn Sơn () bao quanh. Nó bắt đầu từ hương Giang Vĩ, huyện Nhĩ Nguyên ở phía cực bắc và kết thúc tại thành phố Đại Lý ở phía tây nam, nhận nước từ sông Di Tư () và sông Di Tỳ () ở phía bắc, sông Ba La () ở phía đông nam và khoảng 18 sông suối nhỏ từ dãy núi Thương Sơn. Diện tích lưu vực của nó khoảng 2.565 km². Sông Dạng Giang () là chỗ thoát ra của hồ ở phía tây nam và cuối cùng nó đổ vào sông Lan Thương (tức sông Mê Kông.)

Dư Hoa xoay người dựa vào lan can thuyền đón gió, nhìn Tôn Chấn Vũ đang hoa tay múa chân trong khoang thuyền. Cậu nhóc khoái lạc tràn đầy, những nét cười khi bướng bỉnh, khi ngượng ngùng quanh quẩn bên anh, sinh động vô cùng.

Dư Hoa cầm lấy ống kính ngắm đúng tiêu cự, trong khung ngắm chính là Tôn Chấn Vũ cười đến rạng ngời, anh bắt lấy khoảnh khắc này chụp lại, bật hình lên xem lại tiện ngắm màn hình.

Gió rất lớn, lại không ướt và mặn như biển, gió Nhĩ Hải xen lẫn vị tanh ngọt, thấm nhập lỗ mũi chui vào trong thân thể, trừ bỏ lạnh lẽo chính là mùi hương đậm bạc, có lẽ, là mùi sơn trà, đời này đến đời khác ngấm vào hồ nước ngọt này, hòa tan mỗi một giọt nước, man mác tỏa hương.

Không xa cái đó là ngọn núi thánh thần, bên sườn núi vươn thẳng trời xanh là từng mảng tuyết trắng, những mảng tuyết đọng quanh năm không đổi.

Thương Sơn Nhĩ Hải, Thương Sơn Nhĩ Hải, Tôn Chấn Vũ từng nói, bọn họ là thần thủ hộ Đại Lý, đời này đến đời khác dùng vòng tay từ ái ôm lấy đứa con thành Đại Lý, ấm áp hẳn, bao dung hẳn.

Vậy bọn họ thì sao? Ai là thần của ai?

“Uây, say mê cái gì, vào ăn sò ốc, tươi nguyên, mới vớt từ đầm dưới chân anh lên đây.” Tôn Chấn Vũ vỗ một cái trên vai Dư Hoa, một bộ kiêu ngạo như Tôn Ngộ Không ăn trộm được đào.

“Thần thủ hộ Đại Lý liền như vậy bị lợi dụng và tước đoạt a.” Dư Hoa ôm lấy vai Tôn Chấn Vũ, thu máy ảnh vào khoang thuyền.

“Anh, cẩn thận nói nhầm gặp báo ứng. Đây là Mẫu Thần đại nhân ban cho, liền cùng đạo lý mẹ anh cho anh bú sữa vậy, hiểu chưa?” Tôn Chấn Vũ liếc anh một cái, lỗ mũi đã sắp vênh lên trời.

“Hiểu, hiểu.” Dư Hoa mặt đầy hắc tuyến, nhóc ranh này chẳng những biến sắc mặt so với trời biến sắc còn nhanh, còn rất dễ dàng thừa cơ trèo lên đầu người ta, cũng không sợ ngã.

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi bắt đầu sợ lẽ tình kết thúc, lần kết thúc này tựa hồ sẽ đem hết thảy tôi trân tích đều mang đi. Nhưng tôi vẫn vờ như chẳng có việc gì, bởi vì thái độ trầm tĩnh như nước của Dư Hoa khiến tôi không thể không thanh tĩnh. Tôi biết, bằng hoàng thất thô hoặc thê phẩm tuyệt vọng đều không thích hợp tình cảm của chúng ta, bởi vì nó đến quá đột nhiên, lại chưa bao giờ có hình thái cụ thể, từ thủy chí chung cũng chỉ là một bóng hình hoàng hôn hốt mộng lung.

—— Tôn Chấn Vũ

Khi Tôn Chấn Vũ tỉnh lại bản thân đang ôm chặt thắt lưng Dư Hoa. Dư Hoa ngồi dựa vào đầu giường, nhân thần mê mang nhìn cửa sổ. Tàn thuốc trong tay anh đã tích rất dài, từng từng nhuyễn nhuyễn tựa hồ có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, Tôn Chấn Vũ không hiểu Dư Hoa đang nhìn cái gì, bởi vì màn che khép kín, toàn bộ gian phòng trừ vị tình dục tràn ngập trong không khí, cũng chỉ có tàn thuốc trong tay Dư Hoa, tinh hồng lấp lóe lập lờ.

Đêm qua bọn họ lại làm mấy lần, bởi vì chuẩn bị trước “áo mưa” xong việc hai người đều lười đi tắm. Cho dù toàn thân mồ hôi đầm đìa bọn họ cũng ôm chặt lấy nhau, Dư Hoa trước khi ngủ hôn môi, hôn tai, hôn trán của cậu, hết thảy đều giống như tình nhân thân mật nhiệt tình.

Bọn họ cũng đều biết, đây đã là ngày thứ năm, ngày thứ sáu, Dư Hoa sẽ đáp máy bay về nhà mà Tôn Chấn Vũ sẽ tiếp tục sinh hoạt phiêu diêu. Bọn họ đều không có nói bất cứ chuyện gì liên quan đến chia tay, đó như là một loại cấm kỵ hai người đều tự huy không phỏng đoán. Chỉ có lúc ở trên giường bọn họ mới biểu hiện ra ngoài, kiểu liêu mạng mà giao dung ấy tựa hồ giống như đem lẫn nhau khảm khắc vào trong thân thể, trói buộc vào tận tim can.

An bài buổi sáng thực nhẹ nhàng, tự do hoạt động dạo thành Đại Lý, Tôn Chấn Vũ hệt như lần trước bị các cô gái bám dính cũng vẫn kéo lấy Dư Hoa, tiếp đó một màn tại thành cổ Lệ Giang lại tái diễn. Ngẫu nhiên Tôn Chấn Vũ sẽ dừng bước quay đầu đợi Dư Hoa, nhìn anh nghiêm túc chụp ảnh, nghiêm túc điều chỉnh tiêu cự máy, ống kính tùy theo Dư Hoa mà vươn ra hay rút lại, đường nhìn của Tôn Chấn Vũ lại bắt đầu mê ly tăng thêm sắc phù quang của hơi nước.

Cậu thường thường khẽ vỗ lên ngực, cảm giác sợi dây đeo mặt gỗ dán vào trên thân thể, tiếp đó tâm tình bình tĩnh lại, tiếp tục cùng các cô gái cười đùa trên chóc nói chuyện trên trời dưới biển.

Đây là nửa ngày cuối cùng, nửa ngày cuối cùng ở trong đoàn du khách này gánh vác trách nhiệm hướng dẫn viên du lịch, sắm vai một nhân vật khoái lạc để lan truyền niềm vui đến những người khác, qua nửa ngày

này, Tôn Chấn Vũ quyết định để chính mình cuối cùng một lần hoàn toàn thuộc về Dư Hoa, một lần cuối cùng.

Bọn họ ăn cơm xong tập thể leo lên xe du lịch hướng sân bay Đại Lý chạy đi, lên xuống máy bay lại là mảng trời trong trẻo quen thuộc của Côn Minh. Tôn Chấn Vũ như trước bố trí xong phòng nghỉ làm xong thủ tục giao nhận, tiếp đó hắn kéo Dư Hoa đến chùa miếu hương hỏa tối vương trong thành phố Côn Minh —— Viên Thông tự.

Dư Hoa kỳ thực cảm thấy rất buồn cười, cậu trai trẻ tuổi xì tai nghe Punk giống như Tôn Chấn Vũ cư nhiên còn thấp hương lạy phật, cậu đứng ở ngoài Đại Hùng tự nhìn thân ảnh Dư Hoa tiêu thất trong miếu rất lâu rất lâu không có đi ra.

Trong không khí tràn ngập hương vị hăng mũi, các loại thiền hương hỗn tạp cùng một chỗ hùng hổ nhào về phía Dư Hoa. Anh tìm gốc cổ thụ chui vào dưới tán cây, nhìn các loại biểu tình thành kính mê mẩn thậm chí cuồng si của những thiện nam tín nữ thấp hương dập đầu bái thiên bái địa.

Tiếp đó không biết qua bao lâu sau, Tôn Chấn Vũ hứng trí bùng bùng đi tới.

Cậu rất vui vẻ, cười toe toét liền ẩn tàng đều là phí công. Nhưng cậu cái gì cũng không nói, kéo tay Dư Hoa rời khỏi chùa miếu. Đợi đến lúc bọn họ tản bộ trở về lữ quán đã đến thời gian cơm chiều, Dư Hoa vào phòng tắm tẩy đi phong trần còn có mùi nhang đèn hỗn tạp trên người.

Ra khỏi phòng tắm Dư Hoa nhìn thấy Tôn Chấn Vũ ngồi kế cửa sổ nhìn xa xăm, anh đi qua ôm cậu nhóc hôn tóc cậu. Người trong lòng không an phận động động, xoay người, buộc vào trên cổ anh một vật gì đó, một chiếc túi nhỏ, miệng túi buộc dây đỏ. Dư Hoa mở túi ra nhìn, bên trong là mấy phiến lá Tử Nha còn có một chiếc xăm. Trên đó viết – cả đời bình an.

Dư Hoa mới hiểu, đây là nguyên nhân Tôn Chấn Vũ vì cái gì muốn đi chùa. Anh cảm động, kéo lấy người trước mắt ôm vào lòng, ôm siết thật chặt, dùng hết khí lực.

Có vài lời không cần nói ra, bởi vì nói ra chính là phí công. Bọn họ vô pháp trong năm ngày ngắn ngủi này đặt một định nghĩa chuẩn xác cho cảm tình của nhau, lại làm sao rõ ràng mong mỗi nó đến.

Sở dĩ, Dư Hoa biết, Tôn Chấn Vũ cũng biết, chỉ ít hiện tại bọn họ, chỉ có được giờ phút này.

Khi bình minh ngày mai đến, hết thảy có lẽ khôi phục về số 0, cũng có lẽ, sẽ hoàn toàn không còn như cũ nữa.

Cả một đêm, Dư Hoa ôm Tôn Chấn Vũ, đem quá khứ của mình, gia đình, trưởng thành, cùng với tất cả những gì từng có với Trương Hiểu đều nói ra, quá khứ chất chứa trong tâm can trong thân thể, dần dần trở nên rõ ràng, trở nên thoải mái.

Lúc trời sáng, Tôn Chấn Vũ đem lá cờ trong tay giao cho vị đồng nghiệp luôn réo mình là “Nhãi ranh”, hướng mọi người trang trọng gặp người chào cáo biệt, cậu nhìn Dư Hoa trong đám người cầm vé máy bay xách hành lý, trên cổ anh, mang bùa bình an chính mình cầu đến, sợi dây đỏ kia, tại trên tam sinh thạch triển quá nhiều quá, se duyên kéo phận.

Ánh mắt hai người tương ngộ, không có sóng trào gió rít cuộn cuộn mà đến, cũng không có sóng gợn triền miên tình nồng ý thiết. Như ráng mây hồng nơi chân trời bị áp mơ hồ, mệnh mang, thuần triệt.

Bọn họ thậm chí không có bước lên bắt tay hoặc ôm, chỉ là cái nhìn kia nhìn sang, tiếp đó vươn cánh tay vẫy chào nhau, tiêu sái xoay người dứt khoát đi lên những phương hướng khác nhau.

6. Chương 6

Tôi nghĩ, hết thảy bắt đầu, cũng sẽ có kết thúc. Thế nhưng, lúc một mình đi trên phố, tôi mới bắt đầu ý thức được, phương thức kết thúc, nên do tôi chủ động nắm chắc, mà tôi lúc trước, rốt cuộc buông bỏ cái gì? Vì sao phải từ bỏ. Một lần này, tôi muốn giai đại hoan hỉ, cho nên, tôi phải hành động.

—— Tôn Chấn Vũ

*

Tôi bắt đầu khôi phục sinh hoạt khi xưa, cương ngành cứng ngắc làm tôi khó mà ức chế sự chán nản. Trong đêm khuya tôi hết lần này đến lần khác suy tư, lòng nhiệt tình của tôi phải chăng đã bị mài mòn hết, nhưng buổi sáng ấy khi tỉnh lại tôi mới phát hiện, tôi đem tất cả những gì có thể cho toàn bộ đều dành cho Trương Hiểu của quá khứ, mà có một người, lại chẳng có được một tý chút gì. Một lần này, tôi sẽ không phạm sai lầm, thứ nên nắm chắc, tôi sẽ dốc hết toàn lực tranh thủ tới tay.

—— Dư Hoa

Hai tháng sau, Dư Hoa kết thúc công tác trong người hướng tổng bộ đệ đơn từ chức. Lúc anh đi ra lầu cao nhìn thấy bầu trời xanh trong khó gặp trong thành phố, một màu xanh lam lợt lạt, không quá sinh động. Di động của anh réo vang, nhìn thấy cái tên nọ anh mang cười nhận điện thoại, dãy số này vẫn luôn tồn trong danh sách liên lạc nhưng chưa bao giờ chạm đến.

“Anh ấy a, mau đến sân bay tiếp đại gia. Đây cái gì phá sân bay, cách xa như vậy còn xây tại một thành phố khác, thật phục anh ở được, đây thật không phải địa phương cho người ở.” Đối diện bắt đầu tùy tiện mắng mỏ.

“Đại thiếu gia, ủy khuất em tự mình ngồi xe buýt lại đây đi. Xe của anh đã bán sang tay cho người ta.” Dư Hoa đứng dưới mặt trời chói chang đỏ khốc đỏ cười.

“Anh bị súc nảo sao, hảo hảo cao cấp xe con bán cái con khỉ? Hại tên nhà nghèo tôi đây chẳng có cơ hội xem là hàng hiệu nào?”

“Nếu không bán xe bán nhà thì làm sao ở Lệ Giang mở nổi quán rượu được. Em mau đến đi a, anh tại trạm cuối xe buýt đợi, xuống xe chúng ta đi ăn cơm trưa.”

Hồi lâu, đầu kia một trận an tĩnh, chỉ có tiếng tín hiệu títt inh tai, tiếp đó là Tôn Chấn Vũ một cước đá vào thùng rác phát ra một tiếng vang to đánh thếp —— “Thao! Anh chờ đó cho tôi, xuống xe nếu người đầu tiên tôi nhìn thấy không phải anh, tôi vật đầu anh ngâm rượu đó.”

Hạnh phúc kỳ thực giản đơn như vậy, chúng ta chẳng qua vừa lúc gặp nhau.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-chang-qua-vua-luc-gap-nhau>